

МАРИОН ЗИМЪР БРАДЛИ ПРЕСЛЕДВАЧА

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

*И крачи в тъмна доба той,
във зимен студ и летен зной,
през рамо хвърля поглед плах,
цял вцепенен от страх, защото
знае —
върколак го дебне в нощен
мрак...*

Литанда дочу стъпки зад гърба си, след което настъпи тишина. Може би беше ехото от собствените ѝ крачки. Стъпка-пауза-стъпка и след кратко прекъсване отново: стъпка-пауза-стъпка, стъпка-пауза-стъпка.

Отначало наистина си помисли, че е ехото, но когато спря за момент, за да определи посоката, стъпките продължиха: стъпка-пауза-стъпка, стъпка-пауза-стъпка.

Никакво ехо, а някой или *нещо* я следваше отблизо. В света на Слънцата близнаци човек се сблъскваше с магьосничества под път и над път и в повечето случаи те бяха зложелателни. През живота си, който продължаваше вече повече от три нормални човешки живота, Литанда се бе натъквала на безброй магии. По необходимост бе станала магьосник за поръчки, последовател на Синята звезда, а по свой избор — менестрел.

Отдавна бе разбрала, че добри магии се срещат изключително рядко — знаеше го от собствен опит. Бе успяла да остане жива толкова дълго благодарение на усъвършенстваната си интуиция и сега тя ѝ подсказваше, че стъпките зад гърба ѝ не са особено доброжелателни.

Нямаше представа какво може да е. Най-простицкият отговор бе, че е подразнила някого от града, през който току-що бе преминала, и той я бе последвал с недобри намерения. Може би той (или тя) изпитва смъртна омраза към магьосниците или към магьосничеството, което не се случваше толкова рядко в Стария Гандрин, и бе решил да се саморазправи с нежелания разпространител на магии. Литанда се бе справяла с много кандидат-убийци на магьосници, благодарение на

което бе успяла да оцелее в продължение на три нормални човешки живота, без някой да забие нож в гърба ѝ.

Литанда сви встради от пътя и разкопча калъфа на ножа с бялата дръжка, който използваше при по-обичайните опасности по пътищата — разбойници, убийци и крадци. Загърна се в широката си сива мантия с качулка, която я направи невидима в нощния мрак, и зачака да се появи този, чиито стъпки чуваше зад гърба си.

Не беше толкова просто. Стъпка-пауза-стъпка — и се въздиши тишина. Тайнственият преследвач пристъпваше дебнешком. Тя закопча калъфа, без да помръдне, и се помъчи със специално тренираните си сетива да открие кой се промъква зад нея. Усети леко боцованието като от електрически ток между веждите, където се намираше Синята звезда, в главата ѝ нещо изпукна. „*Присъствие на магия*“ — каза си Литанда. Каквото и да я преследваше, нямаше да се отърве от него така лесно, както от един убиец, въоръжен с нож.

Този път разкопча калъфа на ножа с черната дръжка, който бе от лявата страна на кръста ѝ, и отново закрачи по пътя. Този нож бе предназначен за свръхестествени заплахи и с него можеше да убива призраци, демони и всевъзможни върколаци. Единствено с него можеше да се лиши и от собствения си живот, ако ѝ омръзнеше.

Една сянка се плъзна зад нея и тя вдигна ножа над главата си. Нещото се нахвърли върху ѝ и омагьосаното острие потъна в сянката му. Разнесе се безкрайно далечен зловещ вик, който смрази кръвта във вените ѝ, Литанда усети пронизителна болка в главата си и от Синята звезда изскочиха светковици. Викът утихна и на бледата лунна светлина Литанда видя, че в ръката ѝ е само дръжката — от острието бяха останали само капки разтопен метал, които паднаха на земята и изчезнаха.

Ножа, с който бе ликвидирала безброй призраци и какви ли не други свръхестествени същества, вече го нямаше. Съдейки по смразяващия вик, Литанда бе ранила своя преследвач, но дали бе умъртвила този, който я бе лишил от ножа ѝ. Щом притежаваше такава мощ, с положителност нямаше да се даде лесно.

А щом не можа да се сполучи с ножа, бе малко вероятно да го направи с никакво заклинание или магия. Вероятно го бе отблъснала за момента, но в никакъв случай не можеше да е сигурна, че завинаги се е

отървала от него. Той положително щеше да продължи да я преследва и един ден отново щеше да я настигне на някой усамотен път.

Така или иначе, засега бе изчерпала защитните си сили. И... Литанда погледна намръщено черната дръжка и съсираното острие... лекомислено се бе лишила от най-сигурната си защита, която досега никога не й бе изневерявала. Трябаше на всяка цена да си намери нещо сигурно, преди нощем да дръзне да кръстосва пътищата на Стария Гандрин.

Сега-засега трябаше да прояви благоразумие и да се махне от пътя. И тя продължи нататък, като се ослушваше за стъпките на своя преследвач. До нея достигаха само неясни далечни звуци. Зловещият писък, който бе последвал нейния удар с ножа, вероятно означаваше, че дори да не бе ликвидирала своя преследвач, най-малко за известно време го бе отдалечила от себе си. Дали бе мъртъв, или бе тръгнал по следите на някоя по-безопасна жертва, засега Литанда нито знаеше със сигурност, нито пък това я занимаваше.

Най-важното в момента бе да намери подслон. Литанда обикаляше тези пътища от много години и си спомни, че много отдавна тук някъде имаше странноприемница. Никога не бе отсядала в нея — носеха се неприятни слухове, че който остане да пренощува в нея, повече никой не го вижда или го вижда в ужасно променен вид. Затова предпочиташе да заобикаля мястото. Все пак тя не гледаше сериозно на клюки и слухове. Основното правило, което я бе ръководило пред дългогодишния ѝ живот, бе пренебрегването на всичко, което не се отнася до *собственото* ѝ оцеляване. На пръсти се брояха случаите, когато любопитството или съчувство то я бяха подтиквали да се намеси в нечия чужда съдба, и след това горчиво бе съжалявала.

А може би неведомата съдба я караше да провери дали слуховете са верни. Погледна пътя напред и видя в дъното му да трепка някаква светлинка. Дали бе зловещата странноприемница, или ловджийски огън, или леговището на някой звяр или призрак? Литанда реши там да потърси убежище. Последният ѝ клиент бе платил предостатъчно, когато тя прогони духовете от къщата, получена от него в наследство, така че можеше да си позволи да пренощува дори в най-луксозния хан. Освен това на гърба ѝ се поклащаше лютнята, с която винаги можеше

да си осигури вечеря и легло — в тези краища менестрелите бяха рядкост.

Няколко минути бърз ход превърнаха неясната светлинка в ярък фенер, окачен над табела с фигура на възрастна жена, яхнала прасе, и с надпис „Старицата и свинята“. Литанда се усмихна... рисунката наистина бе смешна, но я изненада отсъствието на каквito и да е звуци, които да подсказват, че някой вътре се весели. В странноприемницата цареше същата тишина, която бе надвиснала над зловещия път. Това ѝ напомни за тягостните слухове.

Имаше някаква стара история за старица, която се опитвала да превърне случайните пътници, отседнали при нея, в свине и в разни други животни, но Литанда не помнеше къде и кога я бе чула. Но ако тя, поклонницата на Синята звезда, не можеше да се справи с една дърта вещица, която увеличаваше бройката на свинете в кочината си — а може би си похапваше и пържоли от тях — за сметка на своите клиенти, по-добре да става каквото ѝ е писано. Хвана лютнята в ръка, прибра дръжката на ножа в един от безбройните джобове на мантията си и влезе през полуотворената врата.

В сравнение с безлунната нощ навън вътре все пак беше светло. Единствената светлина идваше от огнището, в което играеха бледи пламъчета. Пред него се бяха струпали няколко души и Литанда успя да различи в полумрака силуетите на пет — шест мъже и жени и две облечени в дрипави дрешки деца. Всички имаха мършави лица и носовете им бяха сплесканы като свински зурли. От един ъгъл се надигна високата, тромава фигура на жена, облечена в безформени, увиснали по тялото ѝ дрехи, целите в кръпки.

„Аха — помисли си Литанда, — това сигурно е старицата. А тези окаяни деца може би са свинете.“ И се усмихна тайно на хрумналата ѝ шега.

— Кой сте вие, господине — попита с неприятен, гъгнещ глас високата старица, — дето сте тръгнали да обикаляте пътищата, по които бродят само духове и призраци?

Прииска ѝ се да сподели задъхано: „Подгони ме зла магия — наоколо наистина дебне нещо чудовищно!“, но овладя внезапното си желание и отвърна кротко:

— Нито дух, нито призрак, а пътуващ менестрел, който се бои не по-малко от вас от дебнешите по пътя опасности и се нуждае от вечеря

и легло.

— Веднага, господине — каза старицата с неочеквана почтителност. — Елате да се стоплите край огъня.

Литанда мина сред бълскащите се дребни фигури — наистина бяха деца и отблизо физиономиите им още повече напомняха свински зурли, а и звуците, които издаваха, много приличаха на грухтене. Изпита погнуса, когато я наобиколиха. Обръщението „господине“, с което я поздрави кръчмарката, не я изненада — тя бе единствената жена, успяла да проумее мистериите на Ордена на Синята звезда, и когато (вече положила клетва като негов последовател и белязана с блясъка на Звездата между очите) разбраха, че е жена, вече бе защитена срещу най-лошото, което биха могли да направят. Така че наказанието ѝ бе следното:

— В такъв случай — бе постановил Господарят на Звездата, — остани завинаги такава, каквато сама си избрала, и в деня, в който някой мъж освен мен разбере, че си жена, ти ще бъдеш лишена от магическите си способности и ще умреш.

И така вече в продължение на повече от три човешки живота Литанда кръстосваше пътищата като магьосник за поръчки, осъдена на вечна самота, тъй като не ѝ бе позволено да разкрие женската си природа пред никой мъж. Разбира се, тя би могла да се довери на някоя жена, но това би изложило избраницата ѝ на опасността да бъде преследвана от враговете ѝ, а един последовател на Синята звезда има безброй много врагове. Първата ѝ приятелка бе заловена и измъчвана до смърт, без да разкрие нейната тайна, и от този момент нататък Литанда не потърси близостта на нито една жена.

Това, което бе започнала като съзнателен маскарад, се бе превърнало в истински живот. И най-малкият жест, и най-незабележимото движение демонстрираха привидната ѝ мъжественост — висока фигура, гладко избръснати страни, гъста руса коса, проблясващата между извитите подстригани вежди Синя звезда, високи до над коленете ботуши, брич и пристегнат с колан кожен елек, под който личеше мускулесто тяло на атлет с широки рамене.

Кръчмарката донесе халба с някакво питие и я сложи пред Литанда. Миришеше приятно и над него се издигаше пара — по всяка вероятност греяно вино с подправки, специалитет на заведението. Тя го приближи до устните си и се престори, че отпива — един от

многото защитни обети на всеки последовател на Звездата бе никога да не се храни и да не пие в присъствието на други хора. А напитката наистина ухаеше приятно — както и приготвяната за нея храна, чиято миризма усещаше — и Литанда не за първи път възнегодува в себе си срещу това правило, което много често я обличаше на дълги периоди на глад и жажда. Но всъщност отдавна вече бе свикнала, а освен това си спомни странното име на кръчмата, както и приказките, които бе чувала за някаква старица и нейните свине, и реши, че може би ще е по-добре да се въздържи от всичко, което ѝ предложат тук. Ако паметта не я лъжеше, именно лакомията на пътниците ги превръщаше в прасета.

Отново чу зад себе си лакомото сумтене на свинеподобните деца и престана да изпитва и глад, и жажда. Обикновено поръчваше да отнесат храната ѝ в стаята, но този път реши да пренебрегне тази своя привичка. В джобовете на мантията си винаги държеше сушени плодове и късчета хляб и се бе научила да лапва някоя и друга хапка, без никой да я забележи.

Седна на една от грубо скованите маси близо до огнището, пак се престори, че отпива от чашата, и попита:

— Какво ново, приятели?

След случилото се преди малко с нея очакваше, че някой ще заговори за чудовището, което кръстосва пътищата. Но не последва никакъв отговор. Само един мъж с грубовато лице седна от другата страна на масата, вдигна бирената си халба и рече:

— За твоето здраве, господине, в такава нощ не е хубаво да си навън. Скоро ще има буря, ако не греша. Но вече цели четирийсет години обикалям тези пътища.

— Нима? — отвърна вежливо Литанда. — За първи път съм по тези краища. Пътищата безопасни ли са?

— Общо взето, да — измърмори той, — освен ако някой не си науми, че имаш бижута или нещо от този род.

И без да ѝ го казал, тя знаеше, че винаги можеше да се намери някой крадец, който да реши, че не си толкова беден, колкото изглеждаш (за да не се разбере, че имаш нещо за крадене), и да ти тегли ножа заради предполагаемите скъпоценности.

— А ти?

— Обикалям пътищата като баща си — кучешки бръснар съм. Всеки, който иска да покаже или да продаде кучето си, знае, че само аз мога да направя така, че животното да изглежда добре.

Някой зад гърба му се изкикоти. Той се изправи в цял ръст и каза високо:

— Това е порядъчна и почтена професия.

— Един такъв като тебе — обади се някакъв мъж край огнището — продаде на моя старец едно дърто псе с ракит и краста, което едва имаше сили да излае.

— Аз не продавам кучета — каза надменно бръснарят. — Аз само ги подготвям за огледа...

— И, разбира се, никога не си издокарвал някоя мастия да заприлича на чистокръвно куче или пък не си накичвал някой крастав пес с панделки и парцалчета, сякаш му няма нищо — продължи подигравателно натрапникът. — Всеки, който има някаква залежала стока и иска да се отърве от нея, или пък иска да махне знаците на някой краден кон, търси услугите на Гимлет фалшификатора, по-голям мошеник и от циганите...

— Ей, ти там, няма защо да обиждаш честните цигани със своите сравнения — обади се мургав мъж, седнал върху някакъв сандък до огъня и съсредоточен в дървената купа, от която се хранеше. — Ние търгуваме с коне из цялата страна оттук чак до Нортондър и съм готов да споря с всеки, който твърди, че е купил калпав кон от нашето племе.

— Ти ли си Гимлет, кучешкият бръснар? — намеси се облечен в дрипи кривоглед мъж. — Знаеш ли откога те търся? Не ме ли помниш?

— Да не си се объркал нещо? — намръщи се бръснарят.

— Имах една кучка. Миналата година доби тринайсет кутрета — каза навъсено новодошлият. — Добра кучка, беше гордостта и радостта на семейството още от мъничка. Каза, че ще й направиш отвара, за да й потече млякото и да може да храни малките си...

— Всеки кучкар знае по нещичко от ветеринарното изкуство — прекъсна го Гимлет. — Мога и крава да оправя, ако й спре млякото...

— Аз не се съмнявам, че можеш и гъска да подковеш, щом казваш...

— От какво се оплакваш, приятелю? Не кърмеше ли малките?

— Кърмеше ги. И първите дни беше голяма радост да ги гледаме как бозаят от цицките ѝ, но после ми хрумна да ги преброя и бяха само осем кутрета.

Гимлет си спести усмивката.

— Казах само, че кучката ще може да кърми малките си. Ако съм ви отървал от недоносчетата, от които нищо нямаше да спечелите и трябваше сами да удавите... — започна той.

— Недей да го усукваш — сви юмруци кривогледият. — Както и да го увърташ, дължиш ми за пет кутрета.

— Добре де, може и да си прав — огледа се наоколо си Гимлет.

— Утре ще гледам да уредя нещо. Никога не съм предполагал, че ще се заядеш за няколко изтърсака, които на всичко отгоре кучката ти нямаше да може да изхрани. Освен ако сте бездетни или пък имаш малка щерка, която щеше по цял ден да ги глези, да ги храни с капкомер и да ги облича в кукленски дрешки. Всеки би ти казал, че не си заслужава главоболията, повярвай ми. Дай да си стиснем ръцете.

И протегна приятелски ръка с широка усмивка на уста, с което безкрайно развесели Литанда. След като бе прекарала толкова години по пътищата сред хитри мошеници и простовати селяндури, предпочитанията ѝ неминуемо бяха на страната на мошениците. Начумереният собственик на кучета се поколеба за миг, но накрая разтърси ръката му и поръча по халба бира за цялата компания.

Разочарована, че не се стигна до по-сериозно спречкане, а всичко приключи с примирие, ханджийката се приближи към Литанда:

— Господинът ще желае ли стая за през нощта?

Литанда се замисли. Мястото не ѝ харесваше особено и ако остане, с положителност не би мигнала цяла нощ. Но пък и потъналият в мрак път отвън бе още по-непривлекателен в сравнение с топлината край огнището. На всичко отгоре бе останала без магическия нож и нямаше никаква защита срещу *нещото*, което я преследваше по пътя.

— Да — каза накрая тя, — ще взема стая.

Уговориха цената — нито евтино, нито прекалено скъпо — и ханджийката попита:

— Да ви предложа ли жена за през нощта?

Този момент винаги беше най-неприятният. Каквито и романтични желания да имаше, никога не би прибягнала до услугите

на този род жени, които се предлагаха на случайни пътници по селските кръчми. Тези момичета обикновено влизаха в занаята още щом им напълеха гърдите или дори преди това. Неудобството произтичаше от обстоятелството, че отказът от подобна любезност пораждаше понякога недоумение и би могъл да я постави в критична ситуация.

Точно тази вечер обаче нямаше никакво желание да дава подробни обяснения.

— Благодаря, няма нужда. Много съм уморен и предпочитам да поспя. — Тя бръкна в един от джобовете си за някоя и друга монета. — Дай това на момичето за грижата.

— Както желаете, господине — поклони се старицата. — Френет! Заведи господина в южната стая.

Пред огнището се изправи красиво, стройно момиче с пищна фризура от копринени къдрици и я подкани с жест на изящната си ръка, скрита в богато надиплен ръкав.

— Насам, ако обичате — каза тя.

Литанда се надигна, промъкна се между Гимлет и собственика на кучката и любезно пожела лека нощ на цялата компания.

Стълбите бяха стари и разнебитени, макар никога да бяха изглеждали солидни — преди около четирима собственици, прецени Литанда. Сега целите бяха потънали в паяжини, а горните стъпала приличаха на свърталища за прилепи. Върху една от подпорите на ъгловата площадка някаква сянка изпляска с криле и изкреша дрезгаво:

— Добър вечер, дами! Добър вечер, дами!

Френет пропъди птицата с ръка.

— Ама че проклета чавка! Папагалът на мадам, господине, не му обръщайте внимание — рече вежливо тя.

„Добре че е тъмно“ — каза си Литанда. Беше под достойнството на един последовател на Синята звезда да се стряска от опитомена птица дори и тя да можеше да говори.

— Само това ли може да казва?

— О, не, господине, има доста богат речник, но човек никога не знае какво точно ще каже и понякога наистина може да ви изплаши, особено ако не сте подгответен — отвърна Френет и отвори вратата на една просторна, потънала в мрак стая.

Момичето влезе в стаята и запали свещите на голям свещник, поставен до огромно легло с балдахин, целия в драперии. Птицата изпляска с криле пред вратата и отново изкреша:

— *Не влизайте там, госпожо! Не влизайте там, госпожо!*

— Сега ще я изгоня, господине — каза Френет, взе една метла и я размаха, за да пропъди птицата обратно на стълбите.

След това се обърна и забеляза, че Литанда продължава да стои на прага на стаята.

— Всичко е наред, господине, можете спокойно да влезете. Няма от какво да се плашите. Глупава чавка!

Литанда не помръдна, но не заради птицата, а заради острите бодежи, с които я пронизваше Синята звезда. „*Присъствие на магия*“ — помисли си тя и й се прииска да е на стотици километри от това място. Без магическия си нож нямаше желание да прекара дори минутка — камо ли цяла нощ — в стая, която направо гъмжеше от магии.

— Суеверен съм към поличбите, дете мое — усмихна се Литанда. — Би ли ме завела в някоя друга стая, в която да се наспя спокойно? В края на краищата нямате чак толкова клиенти и сигурно има свободни стаи. Ти си добро момиче.

— Не знам какво ще каже господарката — поколеба се Френет.

— *Tu si добро момиче! Tu si умно момиче!* — разкреша се папагалът.

— Но предполагам, че ако не разбере, ще ѝ е все едно — усмихна се момичето. — Насам.

Щом заизкачваха стъпалата към следващия етаж, бодежите започнаха да утихват и накрая изчезнаха. Стайните тук бяха по-малки, но осветени, Френет се мушна в една от тях.

— Това е моята стая, господине. Предлагам ви половината си легло, ако желаете, и без никакви ангажименти. Искам да кажа... чух, че не искате жена, но въпреки това дадохте бакшиш за мен, а и... — Тя мълкна, прегълътна и продължи решително със зачервено лице: — Не знам защо сте облечена като мъж, госпожо. Предполагам, че си имате причина, но това изобщо не е моя работа. Знам само, че искате да си починете, и смяtam, че имате право на това — нищо друго. Не съм се клела да не казвам на никого какво се случва тук и не искам смъртта ви да тежи на съвестта ми.

— Смъртта ми ли? — възкликна Литанда. — Какво искаш да кажеш, детето ми?

— Знам, че не ме чака нищо добро, но вие имате право да знаете, госпожо... господине... почтени чужденецо. Всеки, който преспи тук, престава да бъде човек. Нали видяхте онези деца долу? Променени са само наполовина, защото дозата действа трудно на деца. Видях, че не изпихте виното си. Когато дойдат да ви откарят в кочината, вие ще си бъдете човек и те ще ви убият или пък ще ви изхвърлят в мрака навън, а там Преследвача може да ви види сметката.

Литанда усети по гърба ѝ да лазят мравки и си спомни за съществото, което бе унищожило магическия ѝ нож. Значи е бил Преследвача.

— Какво е това... какъв е този Преследвач? — попита тя.

— Не знам, госпожо. Знам само, че преследва и отвлича пътниците на оня свят — това е всичко, което знам. Никой не се е върнал, за да каже какво представлява. Чувала съм само писъците им, когато започне да ги преследва.

Литанда огледа малката, скромна стаичка.

— Как разбра, че съм жена? — попита тя.

— Не ми е ясно, госпожо. Просто знам, това е. Винаги знам — независимо какво. Нищо няма да кажа на господарката, обещавам.

Литанда въздъхна. Може би момичето беше медиум. А и отдавна бе установила, че макар нито един мъж досега да не бе забелязал дегизировката ѝ, винаги се намираше по някоя жена, която да я разпознае.

— Надявам се наистина да не ѝ кажеш, защото от това зависи животът ми. Може би е по-добре да ми покажеш как да се измъкна незабелязано от тук?

— Мога, разбира се, но навън е ужасна нощ, а и Преследвача очаква поредната си жертва. Не ми се иска да чуя как викате, когато дойде да ви отвлече.

Литанда се усмихна насила.

— Може вместо моя да чуеш неговия вик, когато го спипам. Струва ми се, че именно на него налетях, преди да дойда тук.

— Точно така, госпожо. Той ги напътва насам и после взема душите им. Искам да кажа, че като се превърнат в свине, те вече не се нуждаят от душите си, и той ги взема, разбирате ли ме?

— Моята няма да успее да вземе — отсече Литанда. — Нито твоята, ако успея. Срещнах го, преди да дойда тук, и той ми отне ножа, така че ми трябва друг нож.

— В кухнята има колкото искате, госпожо — каза Френет.

— Мога да ви заведа.

Промъкнаха се крадешком надолу по стълбите. Литанда пристъпваше като призрак в тишината. Много хора биха се заклели, че са я виждали да се изпарява във въздуха. Повечето от гостите си бяха легнали. От горните етажи се дочуха странни грухтящи звуци. Сутринта, помисли си тя, ще ги откарат в кочината, Преследвача ще грабне душите им, а телата им ще бъдат превърнати в суджуци и пържоли. Когато наближи кухнята, видя ханджийката да кълца билки на ситно. Острата миризма ѝ напомни за пикантната напитка, която, слава Богу, не опита.

Но защо ги бе нападнало това зло? Чувствителните ѝ магически сетива усещаха дебнещите стъпки в мрака навън — беше Преследвача. Обикаляше наоколо в очакване на своя чудовищен пир с човешки души. Но как — и защо — едно човешко същество като тази старица се бе съюзило с такова ужасяващо проклятие?

В Храма на Звездата често повтаряха поговорката, че дълбините и на Реда, и на Хаоса са неизмерими. По всяка вероятност Преследвача бе изплувал от най-мрачните преизподни на Хаоса. А като странстващ последовател Литанда бе положила тържествена клетва да подкрепя и да защитава Реда срещу Хаоса чак до Крайната битка, чак до свършека на света.

— Има известни неща — заговоря тя на Френет, — които бих предпочела да не срещам, преди да дойде времето на Крайната битка, когато Редът завинаги ще възтържествува над Хаоса. Преследвача е едно от тези неща. Но тъй като пътищата на Хаоса са непредсказуеми, ако сега го срещна, трябва да направя така, че да не се изпречва пред мен, когато настъпи свършекът на света.

Литанда влезе тихо в кухнята и старицата рязко вдигна глава.

— Ти ли си? Мислех, че вече спиш, магьоснико. Дори ти изпратих момичето...

— Не я обвинявай — тя направи точно каквото ѝ бе заповядала. Макар да не знаех предварително, аз дойдох тук, за да отърва света от

една от кочините на Хаоса. Сега самата ти ще утолиш глада на твоя слуга на злото.

Тя направи жест и произнесе заклинанието: старицата се свлече на четири крака и започна да грухти. Литанда усети как Нещото се притаи зад вратата.

— Отвори, дете мое — обърна се тя към Френет.

Момичето рязко отвори вратата, а Литанда изблъска квичащата твар навън. Пронизителен полуживотински-получовешки вик разцепи нощния мрак — и в двора на кръчмата остана само грухтящо прасе. Дочу се и доволното подсвирване на призрачния Преследвач, от което Литанда потръпна. От „Старицата и свинята“ бе останала само свинята. Но старицата си го беше заслужила.

— Но от нея наистина нищо не остана, госпожо.

— Заслужава да бъде сервирана на закуска като суджук, гарнирана със собствените си подправки — каза Литанда.

— Самата аз не бих я докоснала, госпожо.

Папагалът излетя от кухнята с крясък:

— Умно момиче! Умно момиче! Добро момиче!

— Ако можех, щях да му откъсна врата. Но първо трябва да се справя с Преследвача. Старицата надали го е заситила.

— Вие успяхте да се справите с нея, госпожо, но ще можете ли да победите и него? Притежавате голяма магическа сила и той със сигурност би предпочел вашата душа.

Литанда бе сериозно притеснена — все пак старата ханджийка беше само едно малко зло. И макар да й се бе налагало да се справя и с по-значителни злини, досега не се бе сблъсквала с толкова могъщ и ужасяващ противник, който вече бе успял да й отнеме магическия нож. Дали заклинанията й бяха намалили силата му?

Цяла редица ножове висяха закачени на стената. Френет взе най-големия и най-заплашителния и й го предложи, но Литанда поклати глава и прокара длан пред тях. Повечето бяха предназначени за битови нужди и едва ли бяха свършили някаква работа срещу такава могъща магия на Хаоса.

Синята звезда леко припламна и тя се опита да установи източника на този знак. Не бяха ли характерните стъпки на Преследвача, които чуваше в тъмния двор на странноприемницата?

Стъпка-пауза-стъпка.

Стъпка-пауза-стъпка.

Не, беше нещо по-близо до нея. Сигналите идваха от дъската, на която старицата беше кълцала своите магически билки, за да превръща доверчивите си клиенти в свине. Литанда взе внимателно поставения върху нея нож — обикновен кухненски нож с издължено наточено острие, по чийто ръб личаха зеленикави петна от тревите. Извади от джоба на мантията си дръжката, останала от унищожения й нож, и въздъхна, оглеждайки сложната плетеница от магически изображения върху нея. Пъхна я обратно в джоба си заедно с все още ухаещия на билки нож.

Френет сграбчи ръката ѝ:

— Не излизайте, госпожо! Той все още ви очаква навън.

Папагалът изкреша до огнището:

— *Не излизай! Не излизай!*

Литанда внимателно отдръпна ръката си.

— Стой тук. Нямаш защита, а и аз не разполагам с излишна.

Прибра косата си в качулката и излезе в потъналия в мъгла двор.

Той я очакваше, обикаляше и дебнеше да натъпче грамадния си, ненаситен търбух. Искаше тялото ѝ, душата ѝ, магическата ѝ енергия. Стиснала здраво ножа в ръка, тя очерта със стъпките си голям кръг като слънчев диск, напук на зловещия мрак, който я обгръщаше. Ако успееше да го задържи до изгрев слънце, може би светлината щеше да го унищожи, но едва бе превалило полунощ. Не ѝ се искаше да чака толкова дълго дори силите да ѝ стигнеха.

Трябва да го унищожи веднага... и то с ножа на чудовищната му съучастница. Макар и плътно загърната в топлата си мантия, усети ледени капки да обливат цялото ѝ тяло. Или това беше страхът? Коленете ѝ се огъваха и ледените вадички пълзяха надолу по гърба ѝ, сякаш всеки момент очакваше някой да забие нож между плешките ѝ. Френет зъзнеше от студ на прага на осветената врата и се усмихваше, сякаш изобщо не се съмняваше в успеха ѝ.

„Това ли изпитват мъжете, когато ги наблюдават жените им?“ Ако не успееше да се справи с Нещото, то с положителност щеше да се нахвърли върху момичето, а след това — върху папагала. Те в никакъв случай не заслужаваха подобна участ. Тя бе само едно невинно момиче, а птицата — само глупаво същество... е, добре, само безобидно създание, което продължаваше да креши безсмислиците си:

— О, душицата ми, той идва! Той идва! Не излизай!

Той наистина се приближи. Синята звезда прогаряше главата ѝ като жив въглен. Защо, за Бога, ако той изобщо съществува, беше ѝ хрумнало да става магьосник? Всъщност бе прекалено късно да си задава подобен въпрос. Стисна още по-здраво грубата дървена дръжка и замахна с всички сили към надвисналата над нея огромна сянка, която закриваше всичко от погледа ѝ.

Не беше сигурна дали страховитият писък, сякаш разтърсил целия свят, беше собственият ѝ ужасен вик, или изскочи от вихрушката, която се завъртя около Преследвача. Чудовищен повей я вдигна във въздуха и я опаса с черна, тегнеша мъгла. За миг изпита вцепеняващ ужас — ами ако остатъците от билките върху острието го превърнха в някакво гигантско прасе на Хаоса? Как щеше да излезе насреща му? Така или иначе, не спираше да нанася удар след удар право в сърцето му с оръжието на неговата предана съучастница, докато повеят я мяташе във всички посоки.

Накрая сякаш изстена скъсана пружина и настана спокойствие. Литанда стоеше сред двора в здравата прегръдка на Френет.

Папагалът изкрещя:

— Отиде си! Отиде си! Добро момиче, добро момиче!

Наистина си бе отишъл. Не се усещаше никакво присъствие на магия в целия двор, потънал в мъгла. Някаква сянка се мярна в кухнята. Литанда влезе и видя Гимлет, търговеца на кучета, който се канеше да тръгва.

— Търся ханджийката — изломоти грубо той. — Това място е прекалено шумно за мен, непрекъснато се тряскат врати из коридорите. А, ето те и теб — обърна се ядосано той към Френет. — Къде ти е господарката? Нали щеше да идваш при мен?

— Вече сама съм си господарка, господине — отвърна натъртено Френет. — Вече не съм за продан. Колкото до господарката, изобщо не я знам къде е. Можете да потропате на вратата на Рая и да попитате за нея. А ако не я намерите там — знаете къде да я търсите.

Мина цяла минута, преди той да проумее казаното, след което тръгна със свити юмруци към момичето.

— Значи съм ограбен, защото предплатих за теб!

Литанда бръкна в един от джобовете си и извади монета.

— Дръж, както винаги си на печалба. Френет идва с мен.

Гимлет се вторачи в монетата и накрая я пъхна в джоба си. Изуменият му поглед подсказваше, че досега не бе зървал такова съкровище.

— Дадено, уважаеми, щом такова е желанието ви. Аз трябва да тръгвам, но се чудех дали не мога да получа закуска.

Литанда посочи късовете месо, окачени на стената.

— Поне месо има, колкото искаш.

Той погледна висящите бутове, прегълтна и потръпна.

— Не, благодаря.

И потъна в тъмната нощ навън.

— Да вървим — подкани момичето Литанда.

— Наистина ли мога да дойда с вас?

— Поне донякъде — отвърна тя. Момичето го заслужаваше. — Върви и вземи каквото ти трябва.

— Оттук нищичко не искам да взема. Но какво ще стане с другите...

— Тъй като старицата е мъртва, те отново ще придобият човешки облик — освен тези, които са били сервирани като пържоли, разбира се. Погледни.

И действително окачените по стената бутове бяха започнали да придобиват ужасяващо познати форми.

— Да се махаме оттук.

Излязоха на пътя и тръгнаха една до друга срещу изгряващото слънце, а папагалът подвикваше след тях:

— *Добро утро, дами! Добро утро, дами!*

— Преди да е изгряло слънцето — закани се Литанда, — ще му откъсна врата.

— Аха — съгласи се Френет. — Или ще направите някоя магия да онемее. А мога ли да попитам защо пътувате в мъжки дрехи, госпожо?

Литанда повдигна рамене и се усмихна:

— Не би ли постъпила по същия начин?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.